

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **M. S.**, bytem ..., právně zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem 602 00 Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 1882/57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku v rozsudku uvedeného bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy, ze dne 26. 9. 2013, č. j. ... kterým byl žalobce za porušení § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c, odst. 1 písm. a) bod 3, § 125c, odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c, odst. 1 písm. k) téhož zákona a toto rozhodnutí žalovaný potvrdil.

Správní orgány obou stupňů vzaly za prokázané, že žalobce se uvedených přestupků dopustil tím, že dne 23. 3. 2013 ve 14:30 hod jako řidič motorového vozidla ...RZ: ... při řízení tohoto vozidla nejméně po pozemní komunikaci ulice ... v obci ... nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a dále při řízení držel v ruce hovorové zařízení. Zastaven byl příslušníky policie u Pilské nádrže na komunikaci mezi obcemi Žďár nad Sázavou a Polníčka a při následné kontrole bylo zjištěno, že řídil vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně

ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, neboť na čelním skle vozidle ve stírané ploše mělo několik prasklin v délce až 70 cm.

Za tyto přestupky byla správními orgány uložena podle § 125c, odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 7 měsíců ode dne právní moci napadeného rozhodnutí. Současně podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši ... Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně podal žalobce dne 8. 11. 2013 žalobu, v níž namítal, že nelze přisvědčit tvrzení policistů v tom, že žalobce neužil za jízdy bezpečnostní pás, neboť policisté prokazatelně nemohli tuto skutečnost zaznamenat. Svědek J.C. uvedl, že při prováděné namátkové dopravní kontrole míjeli vozidlo žalobce, tento byl ve vozidle sám, a když jej míjeli, viděli, že není připoután a dále si všimli, že při řízení držel v ruce hovorové zařízení stříbrné barvy. Dle žalobce není možné shledat jednoznačně při pohledu z protijedoucího vozidla, že žalovaný není připoután, a to na základě tvrzeného zahlédnutí přezky bezpečnostního pásu u sloupku dveří. Žalobce namítal, že pokud žalovaný v otázce viditelnosti přezky dospěl k závěru, že tato se nalézá v úrovni bočního okna z přiložené fotodokumentace, je nutné zohlednit zejména rozdílnou vertikální polohu fotoaparátu při pořizování předmětných snímků a polohu hlavy řidiče protijedoucího auta a dále skutečnost, že při pořizování fotodokumentace se ve vozidle nenacházel řidič, který objektivně brání ve výhledu na přezku bezpečnostního pásu. Dále žalobce namítá, že také v pravé ruce nedržel stříbrné hovorové zařízení, které dle svědka C. držel v pravé ruce, tedy na opačné straně od přezky bezpečnostního pásu. Namítal, že z fyzikálního hlediska je téměř nemožné zahlédnout přezku bezpečnostního pásu nalézajícího se uprostřed bočního sloupku vozidla i bez přítomnosti řidiče, který navíc tento výhled ještě více znemožňuje.

Dále namítá rozpor mezi výpovědí svědka R. S., která je v přímém rozporu s výpovědí svědka C.. Svědek S. dále uvedl, že žalobce viděl zepředu, z boku i zezadu, a to na vzdálenost 15 – 20 m, ne více a svědek Chyba uváděl vzdálenost pozorování žalobce maximálně 4 – 5 m. Svědek nemohl prokazatelně vidět nezapnutý bezpečnostní pás, tedy volně visící přezku z boku i zezadu, neboť v případě sledování vozidla zezadu, kde mu ve výhledu bránilo špinavé zadní sklo znemožňující rozpoznatelnost tak malého detailu, jakým je přezka bezpečnostního pásu.

Dále namítal rozpory ve výpovědích svědkyně Š. a svědka S., když vozidlo svědků stálo na parkovišti kolmo k vozovce a svědci vizuálně kontrolovali dodržování užití bezpečnostních pásů a zákazu držení hovorového zařízení za jízdy v jízdním pruhu vozidel jedoucích z levé bližší strany vozovky. Svědci uvedli, že vozidlo žalobce se pohybovalo v pravém jízdním pruhu vozovky v opačném směru, než který kontrolovali. Dle žalobce není fakticky možné z takové pozorovací pozice zahlédnout přezku bezpečnostního pásu nacházející se na levém bočním sloupku vozidla.

K držení hovorového zařízení za jízdy žalobce uvedl, že není majitelem stříbrného mobilního telefonu a svědci C. a S. výslovně uvedli, že jsou si zcela jistí, že žalobce při řízení držel u hlavy stříbrné zařízení, ztotožněné svědky s mobilním telefonem. Žalobce uvedl, že držel stříbrnou sponkovačku, která se mu porouchala.

Z výše uvedených důvodů žalobce je přesvědčen, že se tvrzených přestupků nedopustil. Co se týče poškození skla bylo ve formě liniové praskliny a nikoliv tzv. pavučiny, která omezuje nebo znemožňuje výhled řidiče v mnohem větší míře, než je k tomu u lineární praskliny. Tuto skutečnost potvrdila i svědkyně Š., která uvedla, že se nejednalo o pavoučka. K poškození skla došlo tentýž den, kdy spáchal tvrzené přestupky a žalobce nebyl vlastníkem tohoto vozidla a toto vozidlo po poškození užil pouze k nutné přepravě do blízké obce, ve které by vozidlo odstavil a dle žalobce se jednalo o nouzové dojetí.

Z výše uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, dále požadoval úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 1. 2014 uvedl, že námitky, které žalobce uvádí ve své žalobě, se svým obsahem shodují s námitkami, které žalobce již uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a se kterými se žalovaný řádně a podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které se proto se svým vyjádřením k žalobě odvolal. Žalovaný má za to, že spáchání všech přestupků, ze kterých byl žalobce uznán vinným, mu bylo v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí mimo jakoukoliv pochybnost jednoznačně prokázáno. Žaloba není proto důvodná a žalovaný navrhl, aby byla zamítnuta.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dle ust. § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Soud ve věci rozhodl bez nařízeného jednání, neboť oba účastníci ve smyslu ust. § 51 s.ř.s. projeví s tímto postupem souhlas.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně zahájil správní řízení na základě oznámení policie ČR, Obvodního oddělení Žďár nad Sázavou č. j. ... Z oznámení vyplývá, že žalobce dne 23. 3. 2013 ve 14:30 hod v ulici ... ve Žďáře nad Sázavou řídil motorové vozidlo ... RZ: ..., přičemž za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a při řízení držel v ruce u pravého ucha hovorové zařízení. V době zastavení vozidla policisty byl již žalobce připoután a s mobilním telefonem nemanipuloval. Při kontrole vozidla bylo dále zjištěno, že na tomto vozidle je na čelním skle ve stírané ploše několik prasklin v délce až 70 cm. Žalobci bylo sděleno, že vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu a byla mu zakázána jízda s vozidlem. Na místo kontroly se dostavila další hlídka policie ČR (praporčík S. a pracovník Š.) s tím, že uvedeného řidiče viděla v ulici ...ve ... a tento nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce se k věci písemně vyjádřil do tiskopisu „Oznámení přestupku“, kde uvedl, že za jízdy připoutaný byl a telefon nedržel, jednalo se o sponkovačku

na plakáty stříbrné barvy. Okno mu prasklo cestou ze ... ve 13:00 hodin dne 23. 3. 2013. Na místě kontroly byla pořízena fotodokumentace zmíněného vozidla.

Správní orgán I. stupně zahájil z moci úřední správní řízení a obvinil ho z výše uvedených přestupků.

Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na den 10. června 2013 v 10:00 hodin, na toto předvolání se žalobce ke správním orgánům I. stupně nedostavil. Z tohoto jednání se náležitě neomluvil a ani neuvedl důvod, proč se jednání nezúčastnil a předvolání mu bylo včas doručeno.

Ve věci bylo vydáno rozhodnutí, které však na základě podaného odvolání bylo zrušeno a ve věci bylo nařízeno další ústní jednání, a to na den 16. 9. 2013 ve 13:00 hodin, při němž budou vyslechnuti svědci podprap. C. a nstržm. S.r a další jednání na den 19. 9. 2013 v 10:00 hodin, kde budou vyslechnuti svědci prap. Š. a prap. S.. K těmto jednáním se žalobce dostavil, byl přítomen výslechu svědků a kladl jim otázky.

Všichni svědci, tj. J. C.R. S., P. Š. a L. S. popsali vše, co viděli při zjištění kontrolovaného vozidla i při jízdě a žalobce k podkladům rozhodnutí tj. k výslechům ke svědeckým výpovědím uvedl, že se rozcházejí a nezakládají se na pravdě a podrobnější vyjádření že zašle v písemné podobě v případě odvolání.

Správní orgán I. stupně po zhodnocení svědeckých výpovědí konstatoval, že řidič vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, což je objektivně vnímatelná skutečnost lidským zrakem z protijedoucího vozidla, při předjíždění, projíždění vozidla kolem chodce i kolem jiného zaparkovaného vozidla. Proto tvrzení policistů, že žalobce nebyl připoután může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Jestliže řidič zahájí jízdu, musí být již připoután a musí tuto povinnost splňovat již v okamžiku rozjíždění se s vozidlem.

Dále řidič při jízdě vozidlem nesmí držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Spáchání tohoto přestupku není podmíněno tím, že řidič telefonní přístroj nebo jiné hovorové / záznamové zařízení aktivně používá či při jízdě telefonuje, pro zavinění postačí, že takový přístroj nebo zařízení při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem.

Stejně jako v případě nepřipoutání se za jízdy je skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj či jiné hovorové nebo záznamové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem i z protijedoucího vozidla, při předjíždění či projíždění kolem jiného vozidla. Proto tvrzení policistů, že žalobce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Členové obou dvoučlenných hlídek potvrdili, že žalobce za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, nevyslovili žádnou pochybnost, naopak vyjádřili tuto skutečnost s naprostou jistotou.

Správní orgán I. stupně tvrzení žalobce, že v ruce držel sponkovačku a že nevlastní osobní mobilní telefon stříbrné barvy, naopak ten má barvu černou, považuje správní orgán za tvrzení účelové a vykonstruované. V době jízdy mohl mít u sebe jakýkoliv mobilní telefon a nemuselo se jednat o ten, který předložil při ústním jednání. Je nepravděpodobné, že by držel u pravého ucha sponkovačku.

Co se týče dalšího přestupku správní orgán I. stupně s odvoláním na ust. § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., uvedl, že lze na pozemních komunikacích provozovat pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona.

Podle § 37 písm. a) citovaného zákona, je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Tyto závady jsou definovány v § 36 vyhl. č. 341/2002 Sb., dle které je závadou zasklení vozidla ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích vždy prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm (§ 36 odst. 3 písm. a).

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., je řidič kromě jiných povinností dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, což je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změnách některých souvisejících zákonů a dalších příslušných právních předpisů.

Praskliny čelního skla na předmětném motorovém vozidle jsou zachyceny na pořízené fotodokumentaci, z této je seznatelná zejména jejich velikost a umístění. I když nikdy ze svědků nepotvrdil, že by praskliny měřil, je patrné, že se odhadem shoduje velikost uvedená oznámení o přestupku se stavem zachyceným fotodokumentací. Jedná se tedy o závadu, která jednoznačně a bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nejen že je vlivem prasklin zamezen dobrý výhled řidiče, ale vlivem vnějšího prostředí dochází k rozšíření prasklin, což je nebezpečné nejen pro řidiče takového vozidla, ale i pro ostatní řidiče či účastníky provozu na pozemních komunikacích, kteří mohou být ohroženi díky zhoršenému výhledu řidiče např. při jeho vjíždění na hlavní pozemní komunikaci nebo dávání přednosti v jízdě apod. Správní orgán I. stupně neposoudil tvrzení žalobce, že chtěl vozidlo odstavit až v nejbližší obci vzdálené asi 8 km a své jednání popsal jako nouzové dojetí. Dle správního orgánu se o nouzové dojetí nejednalo, neboť v tom případě měl vozidlo odstranit již z provozu ve Žďáře, kde měl možnost také provést opravu v servisu.

Správní orgány vyhodnotily výpovědi všech čtyřech policistů tak, že jednání žalobce jednoznačně popsaly, jednoznačně bylo zjištěno jeho pochybení, a proto následně bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl uznán vinným výše popsanými přestupky. Na základě toho také správní orgán I. stupně toto jednání ohodnotil uloženou sankcí v souladu s § 12 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb. a jestliže se pachatel dopustil více přestupků (§ 57 odst. 1 zákona o přestupcích), který je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení. Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na

přestupek nejpřísněji postižitelný a zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků. V tomto případě nejpřísněji postižitelný je přestupek podle § 125c, odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., vyjádřený sankcemi uvedenými v § 125c, odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Jednalo se o uložení pokuty v rozmezí od ... Kč do ... Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu od 6 měsíců do 1 roku. Správní orgán I. stupně považuje řízení technicky nezpůsobilého motorového vozidla bez připoutání se a telefonování za jízdy za hrubé porušení základních povinností řidiče. Po zvážení všech okolností byly pokuta i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uloženy ve výši, která měla mít dostatečný výchovný charakter a měla být dostatečně motivující. Pokuta ve výši ... Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 7 měsíců je dle správního orgánu uložena v intencích výše popsáných.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které bylo posouzeno správním orgánem II. stupně tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, neboť odvolací orgán neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení.

Krajský soud v Brně posoudil žalobní námitky žalobce, které odpovídají i odvolacím námitkám ve správním řízení. Závěrem konstatoval, že ze správního spisu je zřejmé, že výpovědi všech čtyřech vyslechnutých svědků, zasahujících policistů, jsou konzistentní, tvoří ucelený logický řetězec bez náznaku rozporu a soud tak souhlasí se závěrem žalovaného, že na základě provedeného dokazování výpověďmi uvedených svědků bylo spáchání přestupků žalobci spolehlivě prokázáno.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně jednal ve věci přestupků v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a dle názoru krajského soudu správní orgány dbaly náležitě povinnosti dle § 3 správního řádu postupovat ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky, uvedenými v § 2 správního řádu.

Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku se jednání zúčastnil, byl přítomen výslechu všech čtyřech svědků a měl možnost klást jim dotazy.

Z judikatury NSS (rozsudek ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8As 10/2006 – 48) vyplývá, že provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy

tvořit ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět na jisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen a současně vyloučit možnost jiného závěru.

Soud dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu. Ze správního spisu je zřejmé, že výpovědi všech čtyřech svědků jsou konzistentní, tvoří ucelený logický řetězec bez náznaku rozporu a soud tak souhlasí se závěrem žalovaného, že na základě provedeného dokazování výpověďmi svědků bylo spáchání přestupků žalobci spolehlivě prokázáno. NSS se několikrát zabýval otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka (rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4As 19/2007 – 114). V tomto rozsudku konstatoval, že „k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi NSS dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.

Zde soud uvádí, že ve výpovědích svědků podstatného rozporu neshledal. Ze správního spisu jasně vyplývá, že jednání žalobce bylo posouzeno dvěma hlídkami policistů nezávisle na sobě. Obě dvě hlídky se vydaly za řidičem – žalobcem s tím, že posoudily stejným způsobem, že žalobce za jízdy připoután bezpečnostním pásem nebyl a držel v pravé ruce telefon. Soud souhlasí s námitkou správních orgánů, že tvrzení, že držel v pravé ruce žalobce pouze sponkovačku (neboť byl lepičem plakátů) je toto tvrzení účelové, neboť nebyl důvod, aby sponkovačku za jízdy držel v pravé ruce. Také neuspělo tvrzení žalobce, že s poškozeným předním sklem se snažil dojet do obce vzdálené 8 km od ... s tím, že se jedná o nouzový dojezd a že tam chtěl vozidlo odstavit, když ve , kde byl již shledán spolu s prasklinami na předním skle, měl možnost toto vozidlo odstavit například v servisu a tam sklo nechat opravit.

Výše uvedené závěry NSS lze přiměřeně aplikovat i na posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů.

Též dle rozsudku NSS ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2As 52/2011 – 47 „skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že žalobce viděli držet za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení“. Zde citovaný rozsudek je opět možné použít i na projednávanou věc, když skutečnost, že řidič byl viděn, že za jízdy držel v pravé ruce hovorové zařízení a i skutečnost, že řidič není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem a je tedy možné vycházet pouze z výpovědí svědků jako věrohodných důkazů, aniž by byly provedeny důkazy další. Pokud jde o žalobcem

tvrzené námitky soud uvádí, že je pouze znovu opakuje, ale nenavrhл žádné konkrétní důkazy, že by tak bylo jinak a nelze tedy klást k tíži žalovaného, že důkazy nebyly provedeny anebo že by žalovaný jednal neobjektivně.

Z rozhodnutí žalovaného i ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z dostatečného množství důkazního materiálu, přičemž skutkový stav shledal za řádně zjištěný, výrok rozhodnutí byl v řízení v prvním i druhém stupni relativně podrobně odůvodněn. K námitce žalobce, že se mu za vinu kladených přestupků nedopustil, soud posoudil jako nepravdivou a účelovou, neboť ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl i připraven blokovou pokutu zaplatit pouze za předpokladu, že mu bude uznán přestupek za poškozené sklo a za ostatní přestupky nikoliv, neboť tyto byly bodované (viz. odvolání ze dne 11. 6. 2013 a úřední záznam ze dne 23. 3. 2013).

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán I. stupně postupoval správně, jeho jednání nebylo v rozporu s platnými právními předpisy, v projednávané věci neshledal pochybení správních orgánů, proto žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náklady řízení soud nepřiznal. Úspěšný žalovaný, který dal souhlas s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání náklady mu nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2014

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně